

EL CROQUIS

Josep Camprubí

AVUI: UNA MANIFESTACIÓ OPORTUNA

En el curt espai d'una setmana tres esdeveniments han acaparat l'atenció general. Cronològicament, dilluns i dimarts van anar plens de comentaris sobre la reunió del president de la Generalitat, Joaquim Torra, i el del govern espanyol, Pedro Sánchez. S'ha dit de tot sobre aquesta reunió. L'extrema dreta mediàtica l'ha qualificada de negativa, de pagament pels serveis prestats al PSOE per l'independentisme català en la moció de censura, etc. De resultats tangibles i d'acords immediats, com era previsible, no n'hi va haver. Però el sol fet d'haver tingut lloc la trobada –que aquest dijous ja es va repetir

a nivell de vicepresidències: Pere Aragonès per part del govern català i Carmen Calvo pel govern espanyol– ja és un element positiu. Com ho és que de bon principi s'hagin constatat evidents diferències de plantejament. I sobretot que la part catalana hagi deixat clar que no renunciarà a l'autodeterminació ni a la república guanyada democràticament el dia 1 d'octubre. El govern de l'Estat, per tant, haurà d'assumir que no hi ha cap solució «autonòmica» al problema català. De fet la feina s'acumula a la Moncloa, des d'on es deu constatar també que importants estructures de l'Estat han entrat en una crisi profunda. És el cas de la mo-

narquia, una de les columnes vertebrals del sistema imposades pel general Franco que mai no s'ha sotmès a votació. Algunes actuacions de l'ara anomenat «rei emèrit» ja eren discutides des de fa temps. I el nou monarca ha accentuat el declivi institucional, amb despropòsits com el discurs del 3 d'octubre en què abandonava del tot el paper moderador i d'àrbitre imparcial que hauria d'haver mantingut. Però les revelacions fetes públiques aquesta mateixa setmana sobre irregularitats econòmiques de la monarquia, el cobrament de comissions per la compra estatal de petroli o per la construcció d'un tren d'alta velocitat a l'Àrabia Saudita, la uti-

lització de familiars per amagar diners a l'estranger, etc., han fet que la imatge de la família reial hagi accentuat el seu descrèdit. I ara, la publicació de detalls escabrosos i la filtració –evidentment interessada– de converses mantingudes en secret pels responsables de les clavegueres de l'Estat, auguren un deteriorament irreversible de la monarquia. El tercer esclat informatiu de la setmana va ser dijous, quan es va conèixer la negativa del tribunal de Schleswig-Holstein a acceptar l'extradició del president Puigdemont basada en els delictes de rebel·lió i sedició. Aquesta decisió, sense apel·lació possible, té dues grans conseqüències. D'una ban-

da desmunta l'estratègia acusadora del jutge Larena i desacredita els tribunals espanyols. I mostra una contradicció bàsica: si no hi ha rebel·lió ni sedició per al president de la Generalitat, n'hi pot haver per als altres membres del govern empresonats i per als dos Jordis, que només eren presidents d'entitats cíviques? La reacció airada de l'espanyolisme recalcitrant, que ha arribat a demanar que Espanya abandoni l'espai Schengen com a protesta, certifica la seva absoluta irracionalitat. Així doncs, la manifestació d'avui a Barcelona, a favor de la llibertat dels presos polítics i el lliure retorn dels exiliats, és més oportuna que mai.

ÉS MOMENT D'ANAR JUNTS

TRIBUNA

Marta Pascal

COORDINADORA GENERAL PDECAT

Les idees no poden viure sense una organització que les ordeni, difongui i defensi. I els nostres anhels són més forts si van plegats. El Partit Demòcrata (PDeCAT) celebra els propers 20, 21 i 22 de juliol la seva Assemblea Nacional a Barcelona. Més de

1.900 delegats debatrem sobre el moment que viu el país a través de set documents que abasten des de la mirada europea que ens cal fins a l'organització territorial més adient passant per on creiem que ha d'estar el nostre país en el futur. El Partit Demòcrata és el nostre partit. I també el de milers de catalans que s'hi senten representats. El de milers d'associats que portem dos anys amb un projecte jove que ve de lluny i que té la il·lusió d'anar encara més lluny.

Viure, i més en aquest moment, vol dir prendre partit. Sense cap enfrontament. En positiu i sumant. Amb els nostres veïns, a les nostres escoles i associacions. La nostra societat, el nostre país. Des de Sant Joan Despí fins a la Sénia, des d'Aitona fins a Manresa.

Tots els catalans hem de poder perseguir el nostre somni. Aquest és el nostre ideari. Creiem en les persones i no ens importen els noms sinó cap a on volem anar, com a partit i com a ciutadans. Creiem en la igualtat d'oportunitats, com a partit i com a catalans.

El nostre repte és posar-nos al dia. Els darrers dos anys han estat molt intensos i plens de dates simbòliques, d'injustícies i també d'èxits de tots els catalans que també reivindicuem com a nostres. Estem orgullosos de liderar el Govern d'aquest país i del testimoni valent i convençut del president Puigdemont i del seu Govern, dels consellers a l'exili o ignominiosament empresonats. Els volem tots a casa. Siguem-ne dignes.

Som exigents i autocrítics. Toca debatre i

trobar acords. I veient-nos les cares, entenent-nos. I l'assemblea és el moment de fer-ho. Som un partit viu, amb moltes opinions i bones idees, un equip que perseguim les mateixes metes. Tenim accents i maneres de fer diferents però això no ens frena, ens fa molt més forts.

Han estat dos anys intensos i durs, sí. Però hem assolit els nostres compromisos en matèria de transparència i de reconfiguració de la nostra oferta electoral. Estem oberts, com sempre, a sumar i explorar totes les fórmules possibles que ens ajudin a representar la majoria de catalans i catalanes. És temps de fer balanç i de prendre impuls. Tenim el millor equip i aspirem a sumar el màxim i comptar amb tothom. És moment d'anar junts, pel Partit Demòcrata i per Catalunya.

I DE GENER: O ENS PREPAREM O HI PERDREM CALÉS

TRIBUNA

Ramon Baraldés

DIRECTOR DEL MONTEPIO

Diuen que quan tornem de vacances ens plantem a les festes nadalenes sense ni adonar-nos-en. Doncs potser és hora de començar a tenir present que, en un tres i no res, serem a dia 1 de gener i que canviaran algunes coses al peatge de l'autopista C-16 que, si no tenim previsió, poden fer forat, i dels grossos, a les nostres butxaques.

Ja fa temps que insistim en la conveniència que tothom qui utilitzi aquesta autopista faci servir el telepeatge (sistema Via-T) o l'aplicació Satelise per poder optar als descomptes que s'apliquen de dilluns a divendres en horaris de màxim trànsit laboral. No és l'escenari ideal, ni be-

neficia tothom, però ja que hi són, aprofitem-los!

Però aquest article d'avui no és per tornar a insistir en això, és per fer un avís clar i contundent a totes aquelles persones que encara no saben que l'1 de gener del 2019 poden passar a pagar el doble del que paguen ara a l'autopista. M'explico: independentment dels descomptes que abans esmentava, l'autopista C-16 té aplicats actualment dos preus diferents: un per als diaris i un altre per als caps de setmana, que gairebé dobla els 4 euros i escaig dels dies feiners. Doncs bé, aquesta variació del preu ve donada perquè, en el seu moment, es va aplicar de forma generalitzada per a tots els turismes, de dilluns a divendres, un descompte del 45%.

I què passarà el dia 1 de gener del 2019? Que aquest descompte del 45% s'aboïexi per a tots aquells conductors que no utilitzin el sistema Via-T o l'aplicació Satelise per passar pel peatge troncal o lateral de Sant Vicenç de Castellet. És a dir, qui ara paga 4,31 euros per fer el trajecte de Manresa a Terrassa, o a la inversa, un dimarts a les 3 de la tarda, per exemple, passarà a

pagar-ne 7,84. Qui ara entra o surt al peatge de Sant Vicenç i en paga 2,16, passarà a pagar-ne 3,94. És a dir, tota la setmana i a totes hores, haurem de pagar el preu desorbitat que hi ha ara els caps de setmana.

Ho podem evitar? I tant! Si instal·lem un dispositiu Via-T al nostre vehicle o ens baixem l'aplicació Satelise al nostre mòbil, podrem mantenir el preu actual de dilluns a divendres. I si, a més, amb aquests dispositius passem pel peatge entre 7 i 2/4 d'11 del matí, o de 5 a 9 del vespre, podrem gaudir dels descomptes addicionals que es van començar a aplicar fa un parell d'anys com a resposta al clam unitari de la Catalunya Central, molt crítica amb el preu d'un dels peatges més cars de tot el país.

No és una situació ideal, ho sabem. Un cop més, qui s'ha de preocupar de pal·liar la situació és el mateix usuari, que haurà

«Però, tot i ser crítics amb aquesta situació, fem una crida a tota la ciutadania a ser-ne molt conscient per evitar ensurts al compte corrent a partir de l'1 de gener»

de canviar les seves rutines, informar-se sobre els dispositius que pot utilitzar, preocupar-se per tenir-ho tot a punt... Però, tot i ser crítics amb aquesta situació, fem una crida a tota la ciutadania a ser-ne molt conscient per evitar ensurts al compte corrent a partir de l'1 de gener.

Ens hem de conformar amb això? No, evidentment! Ser pràctics i estar preparats per al que ens ve a sobre, no és incompatible amb continuar sentint la nostra veu reclamant una solució urgent per al desdoblament de la C-58 o la gratuïtat universal a la nostra autopista.

Tenir unes infraestructures obsoletes o cares juga en contra del desenvolupament del nostre territori. Manresa és el cor de Catalunya, però és car d'arribar-hi o cal fer-ho per una carretera antiga, insegura i que absorbeix un trànsit molt més elevat del que seria desitjable.

Continuem fermes amb les nostres reclamacions però, com diu el de l'anunci, «yo no soy tonto» i, mentre esperem la solució definitiva que ens mereixem, no paguem ni un euro més del que sigui imprescindible!